

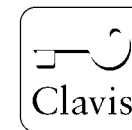
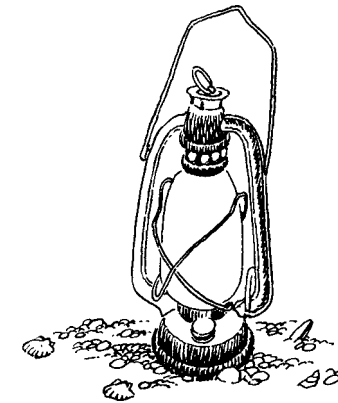
HET EILAND
60° 7' 12" N. BREE
25° 45' 50" O. LEN

FINSE

Het raadselachtige eiland

TOVE JANSSON

Inhoud

Andere Moeminboeken van Tove Jansson bij Clavis

*En toen? Het boek over Miezel, Moem en Kleine Mie
(prentenboek)*

De gevaarlijke reis (prentenboek)

De heldendaden van Papamoem

De hoed van de tovenaer

De komeet komt eraan

De Moemins en de grote overstroming

Het geheim van de winter

Hoe de zomer begon

Verrassingen in de Moeminvallei

Tove Jansson

Het raadselachtige eiland

© 1965 Tove Jansson

© 2014 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Tove Jansson

Omslagontwerp: Studio Clavis

Vertaling uit het Zweeds: Maaïke Lahaise

Oorspronkelijke titel: Pappan och havet

Oorspronkelijke uitgever: Schildts Förlags AB, Esbo, Finland

Trefw.: Moemins, eiland, natuurgeweld, heimwee

NUR 282

ISBN 978 90 448 2332 5

D/2014/4124/163

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Het eerste hoofdstuk, p. 14

Het gezin in de glazen bol

Het tweede hoofdstuk, p. 37

De vuurtoren

Het derde hoofdstuk, p. 55

De westenwind

Het vierde hoofdstuk, p. 79

De noordooster

Het vijfde hoofdstuk, p. 93

De mist

Het zesde hoofdstuk, p. 115

Nieuwe maan

Het zevende hoofdstuk, p. 138

De zuidwester

Het achtste hoofdstuk, p. 153

De vuurtorenwachter

Eerste hoofdstuk

Het gezin in de glazen bol

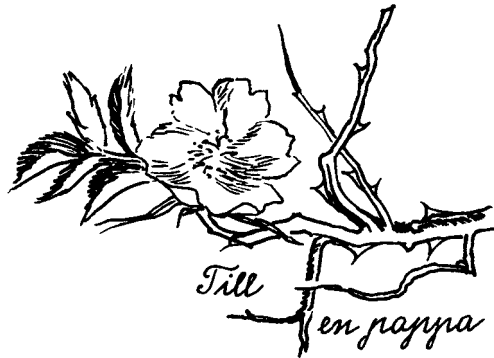

Op een normale namiddag, laat in augustus, liep Papamoem rond in zijn tuin met het gevoel hij overbodig was. Hij wist niet wat hij moest doen, want alles wat er te doen was, werd gedaan door iemand anders of was al gedaan.

Papamoem slenterde doelloos door de tuin en zijn staart sleepte droefgeestig over de dorre grond. De hitte lag als een deken over het dal en alles was stil, roerloos en stoffig. Dit was de maand van de grote bosbranden en de grote opletendheid.

Hij had zijn gezin gewaarschuwd. Keer op keer had Papamoem uitgelegd hoe voorzichtig je moest zijn in augustus. Hij had het allemaal geschetst: de brandende vallei, het luide geknetter, de smeulende stammen en het vuur dat onder het mos verder kroop. De laaiende pilaren van vuur, die afstaken tegen de nachtelijke hemel. De golven van vuur, die over de hellingen van de vallei sloegen en hun weg zochten naar de zee ...

‘Om daar met een geweldig gesis in het water te duiken,’

Voor een papa

had Papamoem gezegd. ‘Alles is zwartgeblakerd, alles is verbrand. Er rust een enorme verantwoordelijkheid op elk kruipdiertje en op elk wezen dat in de buurt van lucifers komt!’

De gezinsleden waren gestopt met hun bezigheden en zeiden: ‘Ja, ja. Ja, natuurlijk.’ En daarna gingen ze weer gewoon verder.

Ze waren altijd ergens mee bezig. Rustig, ongestoord en met volle aandacht waren ze aan de slag met de piepkleine dingen die hun wereld compleet maakten. Hun wereld was afgebakend en vertrouwd. Er hoefde niets aan toegevoegd te worden. Net als een landkaart waarop elk plekje ontdekt en bewoond is, zodat er geen witte gebieden meer over zijn. En wat zeiden ze tegen elkaar? ‘Ach, Papamoem praat altijd over bosbranden in augustus.’

Papamoem liep de veranda binnen. En zoals altijd kleefden zijn poten vast aan de lak op de vloer. Er klonken zuigende geluidjes, helemaal van de trap tot aan de rieten stoel. Zijn staart plakte ook vast en het voelde alsof iemand eraan trok.

Papamoem ging zitten en sloot zijn ogen. De vloer had een nieuwe laklaag nodig. Het kwam natuurlijk door de hitte, maar een goede lak gaat niet kleven bij warm weer. Misschien hadden ze hem de verkeerde soort verkocht. Het was eeuwen geleden dat hij de veranda gebouwd had en de vloer moest nu echt opnieuw gelakt worden. Maar dan moest je hem eerst met schuurpapier gladschuren en dat was een vervelende klus, een klus die niemand voor zijn plezier deed. Het zou natuurlijk mooi zijn, zo’n geschuurde, lichte vloer waar je met een brede kwast glanzende lak op smeert, terwijl het gezin niet in de buurt

mag komen en de achterdeur moet gebruiken. Tot je hen roept en zegt: ‘Alsjeblieft, jongens, een gloednieuwe vloer ...’ Maar het was hem veel te warm. Kon hij er maar tussenuit knijpen en wegzeilen. De wijde zee op en wegwezen ...

Papamoem voelde de slaap vanuit zijn poten omhoogkruipen. Hij rechte zich en stak zijn pijp aan. De lucifer bleef nog even branden in de asbak en Papamoem keek er geboeid naar. Vlak voor het vlammetje uitging, scheurde Papamoem wat snippers van een krant en die legde hij op de lucifer. Er laaide een pittig, klein vuurtje op, dat in het zonlicht nauwelijks te zien was. Papamoem bewaakte het oplettend.

‘Nu dooft het bijna,’ zei Kleine Mie. ‘U moet er meer papier op gooien.’ Ze zat op de balustrade, in de schaduw van een steunpilaar.

‘Ben je daar alweer?’ zei Papamoem en hij schudde de asbak heen en weer tot het vuurtje uit was. ‘Ik bestudeer de techniek van het vuur. Dat is belangrijk.’

Kleine Mie lachte hard en bleef naar hem zitten kijken. Toen trok hij zijn hoed over zijn ogen en gleed hij weg in een dutje.

‘Papa!’ zei Moem. ‘Wakker worden! We hebben een bosbrand geblust!’

Papamoem trok zijn poten los, die weer vastzaten in de lak, terwijl een gevoel van onbehagen en onrechtvaardigheid in hem opwelde. ‘Waar heb je het over?’ zei hij.

‘Het was een echte bosbrand!’ vertelde Moem. ‘Vlak achter het tabaksveldje. Het mos brandde en Mamamoem zei dat het misschien door een vonk uit de schoorsteen kwam en ...’

Papamoem veerde op uit de rieten stoel en in een fractie van een seconde veranderde hij in een papa vol daadkracht. Zijn hoed rolde voor hem uit de trap af.

‘Het is al geblust!’ riep Moem hem na. ‘We hebben het meteen geblust! U hoeft zich geen zorgen te maken!’

Papamoem bleef stokstijf staan en zijn gezicht werd bloedrood. ‘Hebben jullie het vuur zonder mij geblust? Waarom hebben jullie mij niet geroepen? Jullie hebben me gewoon laten slapen!’

‘Lieverd,’ zei Mamamoem vanuit het keukenraam, ‘we vonden het niet nodig om jou te waarschuwen. Het was maar een klein brandje, er kwam alleen wat rook omhoog. Ik liep er toevallig langs met de gieter en toen goot ik er gewoon een plensje water over en ...’

‘Toevallig!’ riep Papamoem. ‘Een plensje water! Een plensje! Mooi is dat! En die vuurhaard hebben jullie onbewaakt achtergelaten? Waar gebeurde het precies? Zeg op!’

Mamamoem liet haastig alles in de steek waarmee ze bezig was en liep voor hem uit naar het tabaksveldje. Moem bleef op de veranda en keek hen met grote ogen na. De zwarte plek op het mos was echt piepklein.

‘Je zou misschien denken,’ zei Papamoem, ‘dat zo’n plekje ongevaarlijk is. Maar niets is minder waar. Het vuur kan namelijk verder branden, onder het mos. In de grond. Uren later, ja, soms dagen later, kan het vuur plotseling op een andere plaats weer bovenkomen. Poef! Snap je?’

‘Ja, lieverd,’ antwoordde Mamamoem.

‘En daarom blijf ik hier,’ zei Papamoem en hij wroette

grimmig in het mos. ‘Ik moet de wacht houden. Zo nodig de hele nacht.’

‘Denk je echt dat ...?’ begon Mamamoem. Maar toen zei ze: ‘Dat is lief van je. Met mos kun je nooit weten.’

Papamoem zat de hele middag op de zwarte plek te passen. Om de plek heen had hij grote stukken mos uit de grond gerukt. Hij weigerde thuis warm te eten. Hij wilde dat de anderen begrepen dat hij gekwetst was.

‘Zou hij daar de hele nacht blijven zitten?’ vroeg Moem.

‘Dat zou kunnen,’ zei Mamamoem.

‘Ben je boos, dan ben je boos,’ stelde Kleine Mie vast, terwijl ze met haar tanden de schil van een gekookte aardappel trok. ‘Af en toe moet je boos zijn, daar hebben we allemaal recht op. Maar Papamoem is boos op de verkeerde manier. Hij gooit er niks uit, hij kropt alles op.’

‘Jongens,’ zei Mamamoem. ‘Papamoem weet wat hij doet. Altijd.’

‘Daar geloof ik niks van,’ zei Kleine Mie ronduit. ‘Dat weet hij helemaal niet. En u ook niet, of wel soms?’

‘Niet altijd,’ gaf Mamamoem toe.

Papamoem boorde zijn neus in het mos en snoof de zure rooklucht op. De aarde was zo koud als wat. Hij klopte zijn pijp in het gat uit en blies de vonken aan. Ze gloeiden even op en doofden bijna meteen. Papamoem stampte de aarde op de onheilsplek plat en drentelde de tuin in om in de glazen bol te gaan kijken.

De schemering was uit de grond omhooggekropen en had

zich onder de bomen genesteld, zoals dat elke avond het geval was. Om de glazen bol was het iets lichter. Hij lag te pronken op de pilaar van meerschuim en weerspiegelde de omliggende tuin. De bol was gemaakt van fonkelend blauw glas en was van Papamoem, van hem alleen. De magische bol was in de ogen van Papamoem het middelpunt van de tuin en van de vallei en, waarom ook niet, van de hele wereld.

Papamoem keek er niet meteen in. Hij bestudeerde zijn roetzwarte poten en probeerde alle duistere, droevige gevoelens die in hem rondfladderden te verzamelen. Toen hij zijn hart zo zwaar mogelijk had gemaakt, keek hij snel in de bol om getroost te worden. De bol was daar goed in. Elke avond van deze lange, warme, onbeschrijflijk mooie en weemoedige zomer had Papamoem een blik in de bol geworpen.

De bol was altijd koel. De blauwe kleur was dieper en helderder dan de zee en de hele wereld veranderde erdoor, zodat alles fris, bijzonder en onbekend oogde. In het centrum van de wereld zag hij zichzelf met zijn grote neus en om hem heen werd een landschap weerspiegeld dat aan een droom deed denken. De blauwe grond bevond zich diep onder hem en daar, in de verte, speurde hij naar zijn gezinsleden. Als hij maar lang genoeg wachtte, doken ze op. De glazen bol toverde hen altijd tevoorschijn.

Ze hadden natuurlijk veel te doen in de schemering, net als overdag. Vroeg of laat liep Mamamoem wel van de keuken naar de kelder om theeworst of boter te halen. Of naar het aardappelveldje. Of de houtstapel. En dan leek het steeds alsof ze voor de eerste keer op het pad liep en dat heel span-

nend vond. Maar je kon nooit weten. Misschien maakte ze er een geheimzinnig spelletje van of genoot ze gewoon van het gevoel dat ze leefde.

Daar verscheen ze, als een wit, bezig bijtje tussen de blauwste schaduwen in de verte. En daar slenterde Moem voorbij, verzonken in zijn eigen gedachten. Ondertussen vloog Kleine Mie ergens een heuveltje op. Je zag haar amper. Ze was niet meer dan één lange, vastberaden veeg. Die meid was zo eigengereid dat ze geen behoefte had om op te scheppen of zich anders voor te doen. Maar als spiegelbeeld waren ze stuk voor stuk piepklein en alles wat ze in de glazen bol deden, leek even rommelig en raar.

Dat vond Papamoem prettig. Dit was zijn vaste avondspel. Het gaf hem het gevoel dat ze beschermd moesten worden, dat ze wegzonken in een diepe zee die alleen hij kende.

Nu was het bijna donker. En plotseling gebeurde er iets nieuws in de glazen bol. Er verscheen een lichtje. Mamamoem had voor het eerst deze zomer de lamp op de veranda aangestoken. De petroleumlamp. Op slag was er een plek ontstaan waar het veilig en knus was, en dat was daar op de veranda, daar en nergens anders. Op de veranda zat Mamamoem op de rest van het gezin te wachten met de thee.

De glazen bol doofde en al het blauw werd zwart. Alleen de lamp bleef zichtbaar.

Papamoem draalde nog even zonder te weten waaraan hij stond te denken en draaide toen zijn rug naar de bol om naar huis te gaan.

‘Ziezo’, zei Papamoem. ‘Nu denk ik dat we rustig kunnen gaan slapen. Het gevaar is geweken. Voorlopig tenminste. Voor de zekerheid ga ik morgenvroeg de zaak nog eens controleren.’

‘Hah!’ zei Kleine Mie.

‘Papa!’ riep Moem. ‘Heeft u niets bijzonders gemerkt? De lamp brandt!’

‘Ja, nu het vroeger donker wordt, vond ik het tijd om de lamp aan te steken. Vanavond heb ik hem dus maar tevoorschijn gehaald’, zei Mamamoem.

‘Maar dan maak je een eind aan de zomer’, zei Papamoem. ‘De lamp steek je pas aan als de zomer voorbij is.’

‘Het is herfst voor je het weet’, zei Mamamoem rustig.

De lamp snorde. Dat maakte alles nog gezelliger en veiliger. Ze bevonden zich in hun eigen kringetje, waar iedereen elkaar goed kende en elkaar vertrouwde, terwijl daarbuiten al het onveilige en duistere de hele wereld zwart kleurden, tot in de verste uithoeken.

‘Er zijn papa’s die altijd uitmaken wanneer het tijd wordt om de lamp aan te steken’, bromde Papamoem in zijn theekopje.

Moem had zijn boterhammen in de vaste volgorde gelegd. Eerst eentje met kaas, dan twee met worst, vervolgens een met koude aardappelen en sardientjes en ten slotte een met jam. Hij was volkomen gelukkig.

Kleine Mie at alleen maar sardientjes, want zij had het vreemde gevoel dat het een ongewone avond was. In gedachten verzonken staarde ze naar de donkere tuin en hoe meer ze nadacht en at, hoe zwarter haar ogen werden.

Het schijnsel van de lamp viel op het gras en de seringenstruik. Een klein straaltje licht kroop weg tussen de schaduw, waar Grizza in haar dooie eentje zat.

Grizza had zo lang op dezelfde plek gezeten dat de grond onder haar bevroren was. De grassprietten braken als ijspegels toen ze overeind kwam en dichterbij het licht toe sloop. Een huivering ging door het struikgewas en een paar espenbladeren rolden ineens van schrik en vielen bevend neer op haar schouders. De asters bogen hun stelen om zo ver mogelijk uit haar

buurt te blijven. De krekels hielden op met sjirpen.

‘Waarom begin je niet te eten?’ vroeg Mamamoem.

‘Ik weet niet,’ zei Moem. ‘Waar zijn de rolgordijnen eigenlijk?’

‘Op de zolder. We hebben ze pas nodig als we in winterslaap gaan.’ Mamamoem keek Papamoem aan en vroeg: ‘Waarom werk je niet verder aan je vuurtorentje, nu we de lamp hebben aangestoken?’

‘Hè, nee,’ zei Papamoem. ‘Dat kinderachtige gepruts. Het is maar namaak.’

Grizza sloop nog een stukje dichterbij. Ze staaarde in de lamp en schudde zachtjes met haar grote, logge hoofd. Witte vorst-nevel steeg rond haar voeten op. Stapje voor stapje naderde de enorme, eenzame schim de lamp. De ruiten rinkelden lichtjes, als bij onweer in de verte, en de tuin hield zijn adem in. Nu was Grizza bij de veranda. Naast de lichtbundel die op de aarde viel en gehuld in de avondschemer bleef ze even staan.

Toen zette ze een grote stap naar voren. Daar stond ze, in het volle licht, vlak bij het venster.

De eerst zo rustige veranda was op slag in rep en roer. Stoelen kantelden, de lamp werd weggedragen en in een mum van tijd was het stil en aardedonker op de veranda. Iedereen was naar binnen gevlucht, naar een plek in het huis waar ze zich veilig voelden. Daar zaten ze bevend bijeen om de lamp.

Grizza bleef nog een poosje staan en blies vrieskou op het donkere venster. Daarna sloop ze weg en werd ze opgeslokt door de duisternis. Alleen het geluid van gras dat kraakte en brak was te horen, eerst duidelijk en daarna steeds zwakker. De tuin liet huiverend wat blaadjes vallen en herademde. Grizza was weer verdwenen.

‘Ons barricaderen en de hele nacht de wacht houden is eigenlijk een beetje overdreven,’ zei Mamamoem. ‘Ze zal wel weer van alles vernield hebben in de tuin, maar gevaarlijk is ze niet. Dat weet jij best, dat ze er alleen maar griezelig uitziet.’

‘Ze is wel degelijk gevaarlijk!’ riep Papamoem uit. ‘Jij schrok ook toen je haar zag! Je was vreselijk bang! Maar zolang ik in huis ben, hoef je nergens voor te vrezen ...’

‘Lieverd,’ zei Mamamoem, ‘iedereen schrikt van haar, omdat ze door en door koud is. En omdat ze om niets en niemand geeft. Maar ze heeft ons nog nooit wat aangedaan. Ik vind dat we gewoon naar bed kunnen gaan.’

‘Prima,’ zei Papamoem en hij zette de pook terug op zijn plaats. ‘Uitstekend! Grizza doet niemand kwaad en dus hoeven jullie niet beschermd te worden. Mij best!’ Hij vloog de veranda op, griste in het voorbijgaan een homp kaas en wat worstjes van tafel en verdween de duisternis in.

‘Tjonge!’ zei Kleine Mie geïmponeerd. ‘Hij is boos en hij gooit het eruit! Nu gaat hij zeker de hele nacht het mos zitten beschermen!’

Mamamoem zei niets. Ze drentelde heen en weer en maakte zoals altijd het huis gereed voor de nacht. Ze rommelde wat in haar tas, draaide de lamp lager, maar er bleef iets mis met de stilte. Met een afwezige uitdrukking op haar gezicht haalde ze de stofdoek over Papamoems vuurtorentje, dat op het kastje in de hoek stond.

‘Mama’, zei Moem.

Maar Mamamoem hoorde het niet. Ze liep naar de grote wandkaart, waarop de Moeminvallei, de kust en alle eilandjes waren afgebeeld. Ze klom op een stoel, zodat ze met haar neus bijna een piepklein vlekje op de uitgestrekte zee raakte.

‘Daar ligt het’, mompelde Mamamoem. ‘Daar gaan we wonen. Daar kunnen we een heerlijk en lastig leven leiden.’

‘Wat zegt u?’ vroeg Moem.

‘Daar gaan we wonen’, herhaalde Mamamoem. ‘Op Papamoems eiland. Hij kan daar goed voor ons zorgen. We gaan erheen, beginnen van voren af aan en blijven daar de rest van ons leven.’

‘En ik maar denken dat het een vliegenpoepje was’, zei Kleine Mie.

Mamamoem kwam weer van de stoel af. ‘Soms duurt het best lang’, zei ze. ‘Soms duurt het heel lang voor het overwaait.’

Toen liep ze de tuin in.

‘Ik ga geen woord zeggen over mama’s en papa’s’, zei Klein Mie plagerig langzaam. ‘Want dan zeg jij meteen dat mama’s

en papa’s helemaal niet raar zijn. Dat ze maar doen alsof. Nou, ik eet een hoed vol vliegenpoep op als ik begrijp waarom.’

‘Je hoeft het helemaal niet te begrijpen!’ riep Moem uit. ‘Ze maken zelf uit hoe ze zijn. Omdat je geadopteerd bent, denk je dat je alles beter weet!’

‘Dat klopt’, zei Kleine Mie. ‘Daar heb je gelijk in, Moem.’

Moem staaarde naar het nietige vlekje midden op zee. Daar wil papa wonen, dacht hij. Daar wil hij naartoe. Ze menen het. Ze doen niet alsof. En plotseling had hij het idee dat de zee om het eiland een branding werd, dat de golven opspatten en dat het eiland veranderde in een groene wildernis met rode bergen. Het werd een eiland voor een schipbreuk, het geheimzinnige, onbewoonde eiland uit prentenboeken ... En Moem kreeg een brok in zijn keel.

‘Kleine Mie’, fluisterde hij. ‘Dit wordt fantastisch.’

‘Daar twijfel ik niet aan’, zei Kleine Mie. ‘Alles is in feite min of meer fantastisch. Maar het zou pas echt fantastisch zijn als we met veel heisa en onze hele mikmak bij dat eiland arriveren en tot de ontdekking komen dat het inderdaad een vliegenpoepje was.’

Het zal nog maar net halfzes geweest zijn toen Moem de volgende ochtend Grizza’s spoor door de tuin volgde. De grond was alweer ontdooid, maar Moem kon aan de plekken bruin gras zien waar ze had zitten wachten. Hij wist dat wanneer Grizza meer dan een uur op dezelfde plaats zat, er nooit meer iets kon groeien. De grond sterft namelijk van schrik. Er waren heel wat van dit soort plekken in de tuin, maar die mid-

den in het tulpenbed vonden ze het ergst.

Een brede strook dorre bladeren liep tot aan de veranda. Daar had ze gestaan. Net buiten de lichtbundel had Grizza naar de lamp staan turen. Tot ze het niet langer kon uithouden en ze zo dichtbij was gekomen dat het op slag donker werd. Op die manier ging het altijd. Zodra ze te dicht in de buurt kwam, doofde alles.

Moem probeerde zich in te beelden dat hij Grizza was. Langzaam en ineengedoken sloop hij door de dorre bladeren. Stilletjes bleef hij staan wachten, terwijl hij in zijn gedachten koude nevel om zijn voeten liet opkomen. Zuchtend en vol verlangen staarde hij naar het raam. Hij was het eenzaamste wezen op aarde.

Maar zonder lamp voelde het niet echt genoeg. Vrolijke gedachten schoten hem plotseling te binnen, gedachten aan eilanden op zee en veranderingen die hem wachtten. Hij vergat Grizza en begon aan een schaduwspelletje. Daarbij mocht je alleen op de door de zon verlichte plekken stappen, want de schaduwen waren diepe ravijnen vol water, waarin je kon verdrinken. Als je niet kon zwemmen tenminste.

Uit de schuur klonk gefluit. Moem keek naar binnen. Het vroege zonnetje scheen op de houtspaanders bij het raam. Moem snoof de geur op van lijnolie en hars. Papamoem was bezig een eikenhouten deurtje in zijn vuurtoren vast te schroeven.

‘Zie je deze ijzeren krammetjes?’ zei hij tegen Moem. ‘Die heb ik in de steen bevestigd, zodat je daarlangs naar de vuurtoren kunt klimmen. Bij slecht weer moet je goed oppassen. Je

boot komt op een hoge golf op de rots af, je doet een sprong, klampt je vast en klautert dan snel naar boven, terwijl de boot alweer wegdrijft. Voor de volgende golf tegen de rots beukt, ben je in veiligheid. Maar je moet tegen de wind in worstelen en zorgen dat je op de been blijft. Daarna moet je met kracht de deur openrukken, want hij is zwaar. Kijk, hij klapt vanzelf dicht. Nu ben je in je vuurtoren. Door de dikke muren heen hoor je amper nog wat van de zee. Of van de wind die om de toren giert. Onze boot is nu nog maar een stipje op de baren.’

‘Zijn wij er ook bij?’ vroeg Moem.

‘Natuurlijk’, zei Papamoem. ‘Jullie zitten ook in de toren. Zie je dat alle ramen echte glazen ruitjes hebben? Helemaal bovenin staat de lamp, die rood, groen en wit licht geeft en met regelmatige tussenpozen aan en uit flitst, zodat de schepen weten waar ze moeten varen.’

‘Gaat u die lamp echt laten branden?’ vroeg Moem. ‘U zou er batterijen in kunnen zetten en iets kunnen bedenken waardoor het licht vanzelf aan en uit gaat.’

‘Dat zou ik kunnen doen’, zei Papamoem en hij maakte een traptree voor de deur door een stukje uit de stoep te snijden. ‘Maar daar heb ik nu geen tijd voor. Trouwens, dit is maar speelgoed, een soort oefening, begrijp je?’ Papamoem lachte gegeneerd en begon in zijn gereedschapskist te rommelen.

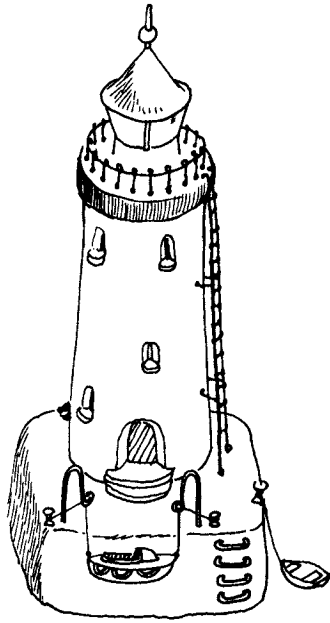
‘Ja’, zei Moem. ‘Nou, ik ga maar weer.’

‘Goed. Dag’, zei Papamoem.

Nu waren de schaduwen korter. Een nieuwe dag was in aantocht, even warm en even mooi. Mamamoem zat op de

trap en deed niets. Dat was een vreemd gezicht.

‘Wat is iedereen vroeg op’, zei Moem. Hij ging naast haar zitten en kneep zijn ogen dicht tegen het zonlicht.

‘Wist u dat er een vuurtoren op het eiland van papa staat?’ vroeg hij.

‘Jazeker’, zei Mamamoem. ‘Hij heeft de hele zomer nergens anders over gesproken. In die vuurtoren gaan wij wonen.’

Er viel over zo veel dingen te praten dat ze maar niets zeiden. De trap was warm. Ze hadden het naar hun zin. Nu floot Papamoem de zeearendwals. Dat kon hij goed.

‘Ik ga zo koffie zetten’, zei Mamamoem. ‘Maar ik wil eerst nog even lekker zitten mijmeren.’

Tweede hoofdstuk

De vuurtoren

Op de grootse, gedenkwaardige avond stond er een zwakke oostenwind. Die was al kort na twaalf opgestoken, maar ze hadden afgesproken dat ze pas bij zonsondergang zouden vertrekken. De zee was warm en had een diepbloauwe kleur, net zo blauw als de glazen bol. Bagage lag op de kade tot aan het badhuis, waar de boot dobberde met gehesen zeilen en een brandende stormlamp in de top van de mast. Moem was druk bezig om de vismand met de strandkar op het droge te trekken, zodat de golven er niet bij konden. Het werd al aardig donker op het strand.

‘Natuurlijk lopen we het risico dat de wind gaat liggen vannacht’, zei Papamoem. ‘We hadden ook vlak na het ontbijt kunnen wegvaren, maar wat deze reis betreft, moeten we wel wachten tot zonsondergang. Een aangrijpend vertrek is even belangrijk als de eerste zinnen in een boek, snap je? Al-